

Krantenarchief
13 augustus 1994
MARJAN AGERBEEK

Een Laser wiebelt, en niet zo'n beetje ook

Een Laser wiebelt, en niet zo'n beetje ook

Zeilen is heerlijk. Beetje zitten, beetje kijken, nu en dan aan een touwtje trekken. En 's avonds voldaan met een stootwil in de rug een glaasje wijn drinken. Terwijl de fles leger en leger raakt en de blik over het water roziger, slaat de fantasie toe. Altijd zeilen is wel sáái. Surfen, waterskiën, duiken, parasailen, Laserzeilen, jetskiën, dat zijn pas opwindende watersporten. Een mooiweer-zeiler op avontuur.

De ogen van het 'hoofd eiland' zitten verstopt achter een donkere zonnebril. Maar de bijna twee meter lange Ernst Wodrada, instructeur bij zeilschool De Bird in het Friese Heeg, ziet alles. Rondom een eilandje in de Itzegasterpoel krioelen Lasers, surfplanken en funbords. Hij houdt ze in de gaten en helpt de andere instructeurs bij averij. Zeilschoolboten hebben het zwaar te verduren.

Lasers, zo ongeveer het snelste type eenmanszeilboot dat op de Nederlandse wateren rondvaart, zijn bij De Bird wat merkwaardig uitgerust. In plaats van een windvaantje in de top zijn ze getooid met een plastic stootwil. Lasers hebben schippers nodig met enig gewicht en met zeilervaring, anders slaan ze om. De cursisten hebben soms geen van beide, dus op de Itzegasterpoel is regelmatig een onderkant te bewonderen. Om te voorkomen dat bij het rechtekken van de boot, waarbij de schipper op het zwaard gaat staan, de mast in de blubber blijft steken en krom trekt, houdt een stootwil de mast drijvend.

Na een korte instructie op de kant: in het midden blijven zitten, voorzichtig met te snel oploeven want dan wil ie omslaan, wat te doen als de boot inderdaad omslaat, wijst Wodrada, student bedrijfskunde in het dagelijks leven, priemend naar het voordek. "Stap er maar op."

Een Laser wiebelt, en niet zo'n beetje ook. Eén stap op de punt en het lijkt of je met boot en al naar de bodem van het meer verdwijnt. Dus, héél voorzichtig. Maar wat te doen als je eenmaal met twee voeten de mast omklemt en verder moet? Bij het passeren komt het gewicht aan een kant te hangen en dan slaat de boot om voordat ie een meter heeft gevaren. Wodrada heeft een list. "Je moet eerst de boot scheef duwen en dan snel over de hoge kant naar achteren stappen." Dat wordt een valpartij. Maar nee, het valt mee. Een paar ongecontroleerde maaibewegingen met de armen en de kuip is bereikt. Nou ja, kuip. Dat is een groot woord voor de lichte verlaging en de aanwezigheid van een band om de voeten klem te zetten. Baf! O ja, de giek zit laag, je moet op je hoofd passen.

De besturing is wat anders dan de meeste zeilboten, legt Wodrada uit. Zo moet de 'joystick' - een onderdeel dat vóór het computertijdperk gewoon helmstok heette en een verlenging is van het roer - continu worden vastgehouden. En je moet altijd met je kont over de rand hangen om snel achterover te kunnen leunen als de boot scheef gaat. Verder heeft het bootje slechts één zeil, dus dat scheelt. Wodrada gooit los en geeft opdracht een rondje om het eiland te varen. O jee, wat wiebelt dat ding. Maar dan krijgt de wind grip op het zeil en trekt de boot op een oor. Dat wordt meteen hangen! De voeten blijven vast zitten onder een band en zo kun je al varend de onderkant van het bootje bekijken. En boven spuit het water over het gangboord. Wat gaat het snel!

Al spoedig is het eilandje nog maar een luciferdoosje groot. En daar komt Wodrada in een moterboot. In de buurt blijven, anders valt er geen instructie te geven, commandeert hij. En die is wel nodig, want bij het overstag gaan raakt de - wegens laag hangende giek ineengedoken - schipper verstrikt in voetband, grootzeilschoot en joystick, wat resulteert in het loslaten van het roer. Dat mag niet, want dan verlies je snelheid. O ja, en of de schipper ook nog even op het zwaard wil letten, want dat moet naar boven bij ruime windkoersen. Pff, dat valt niet mee. In zo'n Laser ben je heel wat drukker dan op een toerboot, maar dat maakt het leuk. En daar komt een collegacursist op botsingkoers. Even snel oploeven, o nee, te laat, daar houden Lasers niet van. Nog net niet omgegaan, maar de schoot is uit de blokken verdwenen.

De kwetsbaarheid van de Laser, het gevolg van voor wedstrijden noodzakelijke lichte materialen, maakt dat hij nergens wordt verhuurd. Les nemen kan wel, bij De Bird voor ruim achthonderd gulden per week met kost en inwoning. Een dagje privé-les voor driehonderd gulden kan ook. Goedkoper kan elders vast en zeker, De Bird gaat er prat op de duurste van Friesland te zijn. Dat trekt cursisten met een dikke portemonnee. Aan de tongval van de rond het eiland varende jongeren te horen komen die in het Gooi veel voor.

© Trouw 2009, op dit artikel rust copyright.